

Sygn. akt II K 1268/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód- Magdalena Wójcikiewicz-Syczyło
po rozpoznaniu w dniu 20.12. 2017 r.

sprawy:

J. O. ur. (...) we W.

syna M. i M. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 sierpnia 2017r. w T., w mieszkaniu numer (...) przy ul. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia 1 sztukę amunicji w postaci naboju o nazwie (...), (...), „(...) (...),

- tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

orzeka

I/ oskarżonego **J. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 263§2kk i za to w myśl art. 263§2kk po zastosowaniu art. 37akk w zw. z art. 34§1 i §1a pkt 1kk w zw. z art. 35§1kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II/ na podstawie art. 44§1kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci amunicji z napisem (...), zapisanego pod nr bieżącym księgi przechowywanych przedmiotów (...). D.. (...);

III/ zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IIK 1268/17

UZASADNIENIE

J. O. został uznany za winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2017r. w T., w mieszkaniu numer (...) przy ul. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia 1 sztukę amunicji w postaci naboju o nazwie (...), sponka, „(...) (...), tj. występku z art. 263 § 2 kk.

W tym miejscu należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy zastosowanie miała instytucja dobrowolnego poddania się karze przewidziana w art. 387 kpk. Zgodnie z art. 387 §1 kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono przestępstwo zagrożone karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Natomiast art. 387 § 2 kpk stanowi, iż sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego.

W doktrynie i judykaturze podkreśla się, iż owa instytucja stanowi formę ugody zawieranej pomiędzy stronami postępowania, która jest wynikiem wypracowanego konsensusu. W zamierzeniu Ustawodawcy jest ona instrumentem zmierzającym do przyspieszenia postępowania.

W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie zaistniały wszelkie przesłanki do uwzględnienia wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Owo przyznanie było skorelowane z pozostałym materiałem dowodowym. Tym samym w ocenie sądu w świetle dowodów zgromadzonych w toku przedmiotowego postępowania wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości.

Mając powyższe względy na uwadze, jak również fakt, iż zaproponowane przez oskarżonego sankcje karne zostały w pełni zaaprobowane przez prokuratora, sąd uwzględnił wniosek J. O. o dobrowolne poddanie się karze.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd poczytał fakt, iż oskarżony był wcześniej karany. Powyższa okoliczność nie mogła jednak zdaniem sądu stanowić głównego determinantu wymiaru kary, gdyż wcześniejsze skazanie dotyczyło przestępstwa skierowanego przeciwko innemu dobru prawnemu (tj. czynu z art. 178a§1kk), zaś wyrok zapadł ponad 2 lata.

Z kolei jako okoliczności łagodzące sąd poczytał przyznanie się do winy i zadeklarowanie woli dobrowolnego poddania się karze. W ocenie sądu również stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był wysoki, w szczególności jeśli uwzględnić fakt, iż oskarżony posiadał jeden nabój.

Zdaniem sądu przewaga okoliczności łagodzących determinowała konieczność zastosowania instytucji przewidzianej w art. 37akk.

W tym miejscu należy podnieść, że piśmiennictwo wskazuje, iż aktualne rozwiązania zawarte w kodeksie karnym „oznaczają zasadnicze przekierowanie dotychczasowej ustawowej polityki karnej i nastawienie jej głównie na zwalczanie drobnych, średnich i średnio ciężkich przestępstw przy stosowaniu kar wolnościowych. Oznaczają także wyraźną polaryzację reakcji karnej. Kara pozbawienia wolności zarezerwowana została dla sankcji za najcięższe występki – zagrożone karą pozbawienia wolności do 10, 12 lub 15 lat, i za zbrodnie. Oczywiście wskazanie z art. 37a KK ma charakter fakultatywny, sąd nie ma obowiązku orzekać kar wolnościowych, chyba że w perspektywie mieć będzie dyrektywę z art. 58 KK. Tak czy inaczej, nowe przepisy dotyczące wymiaru kary stymulować powinny wybór kar nie izolacyjnych” (Komentarz do art. 37akk pod red. A. Grześkowiak).

Mając powyższe względy na uwadze sąd doszedł do przekonania, iż kara 3 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym będzie sankcją adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jednocześnie będzie stanowiła dla niego dostateczną dolegliwość i przestrożę na przyszłość.

Nadto na podstawie art. 44§1kk sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci amunicji z napisem B., zapisanego pod numerem bieżącym księgi przechowywanych przedmiotów (...) D.. (...).

W ocenie sądu orzeczone sankcje karne są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Należy podkreślić, że represja karna winna być stopniowalna, by nie dochodziło do sytuacji wymierzania podobnych kar i środków karnych wobec sprawców, którzy notorycznie popełniają czyny zabronione i wobec sprawców, którzy w sposób incydentalny popełnili czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa. Sąd uprawniony jest do wymierzania kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę. W granicach przewidzianych w ustawie tzn. w granicach rodzaju i granic sankcji, lecz mając na uwadze ograniczenia wynikające z ogólnoustrojowych i kodeksowych zasad, dyrektyw szczególnych, które określają warunki stosowania instytucji systemu sądowego wymiaru kary oraz granice wyznaczone sądowi w procesie indywidualizacji kar i środków karnych m.in. mając na uwadze art.53 kk i art.55 kk. W ocenie Sądu błędny jest pogląd, że tylko surowe kary wyczerpujące w sposób maksymalny granice sankcji karnych za dany czyn oraz zastosowanie wszystkich możliwych środków karnych osiągają cele prewencyjne. Cele te bowiem osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Przy orzekaniu w przedmiotowej sprawie Sąd miał na względzie pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 09.06.2004r. (II AKa 111/04, KZS 2004/7-8/48), w myśl którego: " Orzekanie kar adekwatnych do stopnia winy sprawców wywołuje korzystne społecznie przekonanie mieszkańców, że wymiar sprawiedliwości reaguje na złamanie normy sankcjonowanej karą w ten sposób, że każdy sprawca jest sprawiedliwie ukarany. W tym wyraża się prewencja generalna, że górną granicę kary limituje stopień winy sprawcy, a dolną wyznaczają potrzeby prewencji generalnej" (vide: wyrok SA Kraków publ. w KZS 10/02 poz. 52, wyrok SA Łódź 4.07.2001r. - OSNPK 4/02/17).

Z przytoczonych wyżej względów sąd nie znalazł podstaw do wzmożenia represji karnej wobec oskarżonego. W ocenie sądu orzeczona kara jest dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, będzie stanowiła dla oskarżonego wymierną dolegliwość i w konsekwencji zrealizuje cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Jednocześnie należy ponownie zaakcentować, iż zastosowane sankcje zostały w pełni zaaprobowane przez prokuratora, tym samym nie mogą być postrzegane jako zbyt łagodne. Aczkolwiek oskarżony był uprzednio karany sądownie, jednakże dotyczyło to innego rodzajowo czynu, zaś skazanie miało miejsce 2 lata temu, zastosowano wówczas wobec niego sankcję innego rodzaju, tj. karę grzywny. Powyższe okoliczności dają zdaniem sądu asumpt do konkluzji, iż zastosowane wobec oskarżonego sankcje karne będą nań oddziaływać stymulująco, jednocześnie będą stanowiły wystarczającą przestrożę na przyszłość i przyczynią się znacząco do zmodyfikowania postawy oskarżonego, tym samym spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm) z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego . W momencie orzekania oskarżony nie miał stałego zatrudnienia, na jego utrzymaniu pozostaje małoletnie dziecko, w związku z tym pozyskanie środków na pokrycie tych należności sądowych stanowiłoby dla niego nadmierną dolegliwość.